

vergoeden, wat zij in ervaring achterstaan; indien zij slechts ten halve beseften, dat hun eene gunst bewezen werd. Dan juist dáár is het voorname struikelblok. Eene spoedige bevordering leidt bij de meesten, eer tot een te hoog gespannen gevoel van eigenwaarde, dan tot de erkenning van zwakheid; en menig een schrijft aan zijne verdiensten toe, hetgeen hij eeniglijk aan den naam zijns geslachts of de voorspraak van eenen bloedverwant te danken heeft. Vele derzelve verschijnen niet dan traag op de exercitiën, beschouwen met kleinachting onderscheidene militaire verrichtingen, die werkelijk van belang zijn, en besteden den vrijen tijd, die in de kantonnementen niet gering is, in eene voor de dienst geheel verlorene ledigheid, om hier geen ander woord te bezigen.

Er is in deze schets niets overdrevens. Het welzijn van de dienst eischt, dat de aandacht daarop gevestigd worde. Behalve dat de dienstijver van goede onderofficieren daardoor ontmoedigd wordt, is er van zulke aanvoerders, in tijden van gevaar, niet veel te verwachten. Men denke zich de zoodanigen eens gedetacheerd, ten deele aan hunne eigene ervaring overgelaten en in moeilijke omstandigheden tegen over den vijand. Zal de soldaat, de ruiter het vertrouwen in zulk een' chef kunnen hebben, hetgeen onontbeerlijk is tot goede uitvoering der vereischte bewegingen? Zal op die wijze de morele kracht bevestigd worden, waarin de hoofdwerving des geheels bestaat? Wij schroomen niet deze vragen ontkennend te beantwoorden, even als wij het ons ten pligt rekenen, de aandacht des gouvernementen op dit waarlijk belangrijk punt te vestigen.

Er is in deze zaak wel eenige moeilijkheid gelegen; maar zij staat daarin met de bestrijding van alle dwalingen gelijk. Misschien ware het een geschikt middel, om, bij elke brigade of regiment, eene commissie van onderzoek te vestigen, gepresideerd door den Generaal of Kolonel, welke commissie met de voordragten ter bevordering zoude belast wezen, en stipt acht zoude moeten geven op dien voortdurenden dienstijver vooral der jonge officieren. Door de instelling van eene zoodanige commissie zouden vele lastige eischen worden afgesneden, waarmede nu velen niet aflaten het gouvernement te vermoeien. Welken weg men intusschen ter verbetering in deze kan inslaan, zullen wij niet aanwijzen; indien men met ons het bestaande kwaad gevoelt, zal men niet achterlijk blijven in het aanwenden der geschiktste middelen tot herstel.

OVER DE

ESKADRONS ORGANISATIE.

Hoewel men thans nog tegen deze organisatie schijnt te zijn, is het te hopen, dat men vroeg of laat hiervan terugkome, daar dezelve verreweg de voorkeur verdient boven de thans plaats hebbende. In de volgende werken is zulks duidelijk aangetoond: *Le Général PRÉVAL, défense de l'escadron compagnie*; *La Roche-Aymon, sur la Cavalerie*; *JAQUINOT DE PRESLE*; *Le Général BISMARCK*; enz. Is men nu niet te veel aan het oude gehecht,

dan zal men ten duidelijkste in deze werken zien, welke voordeelen deze samenstelling boven de thans bestaande organisatie heeft.

Evenmin als alle menschelijke instellingen is de eskadrons organisatie volmaakt. Er is dus wel wat op aan te merken; maar de vraag is ook niet, of dezelve volmaakt, maar wel of ze beter is dan de thans bestaande kompagnie organisatie, en dit kan men gerust met *ja* beantwoorden.

Bij alle natiën beroemd door hunne kavallerie-instellingen is dezelve aangenomen.

In Frankrijk, waar dezelve tegenstanders gevonden heeft, is er in 1829 eene commissie benoemd, bestaande uit tien Kavallerie Generaals, om deze organisatie en de daartegen ingebrachte klagten, naauwkeurig te onderzoeken, en bij den uitslag is gebleken, dat negen Generaals voor derzelve behoud hebben gestemd, terwijl er slechts één tegen geweest is. Deze organisatie is niet alleen door Generaals, maar door onderscheidene Maarschalcken goedgekeurd.

Als hoofdgebreken heeft men aangemerkt 1°. de minder aangename en weinige bezigheden van den Ritmeester der 2e klasse; en 2°. het moeilijke om eenen administrateur te hebben, als men met de helft van het eskadron gedetacheerd werd.

Beide gebreken liggen zoo zeer niet aan de wezenlijke eskadrons organisatie, maar wel aan de wijze, waarop ze toegepast wordt.

Dat de dienstverrichtingen van den 2en Ritmeester minder aangenaam zijn, is waar; maar moet men om zulke reden, eene betere instelling laten varen?

In Frankrijk, waar men een Instructeur en Chef heeft, die zelfs als toeziende voogd over den Kolonel geplaatst is, (namelijk voor de instructie) alwaar de eskadrons kommandant niets met de instructie noodig heeft en de eskadrons zeer zwak waren, is de bezigheid der Ritmeesters natuurlijk minder; maar indien de instructie (zoo wel de theorie als praktijk), gelijk zulks behoort te wezen voor onderofficieren en manschappen, eskadrons-gewijze plaats heeft, en de eskadrons eene behoorlijke sterkte hebben, dan zal er voor den Ritmeester der tweede klasse genoeg te doen zijn. Bij de manoeuvres en vooral in het veld is een Ritmeester in het opsluitend gelid noodzakelijk. Hoe dikwijls is er niet een der Ritmeesters absent, dan is dit kommando te groot voor een Luitenant.

Moet een half eskadron gedetacheerd worden, dan is ook al weder de Ritmeester der 2e klasse hoogstnoodzakelijk, wil men niet in de onaangenaamheid vervallen dat Officieren van gelijken rang elkander bevelen. En wat aangaat eenen administrateur voor een half gedetacheerd eskadron; hierin kan men voorzien door een graad daar te stellen tusschen den Fourier en Opperwachtmeester; welke, zoo het eskadron vereenigd is, met den Fourier onder den Opperwachtmeester werkzaam is, gedetacheerd wordt met den Ritmeester der 2e klasse, alsdan de dienst van Opperwachtmeester waarneemt en daarom een rang boven den Onderofficier moet hebben; tot erkenningsteeken geve men bijv. twee fourriers strepen of een fourriers en een wachtmeesters streep, en noeme hem Wachtmeester-fourrier.

Nimmer heerscht er onder twee kompagnieën die vriendschap, eensgezindheid en kameraadschap, welke onder eene en dezelfde Kompagnie heerscht, smelt men nu deze twee kompagnieën in een, dan zal bij het eskadron datzelfde bestaan, wat weleer bij ieders kompagnie bestond; en is dit niet, vooral in het veld, eene zaak van veel gewigt?

Is men gedetacheerd, dan kan, volgens de thans plaats hebbende organisatie, de eskadrons kommandant nimmer die magt uitoefenen, zoo als bij de eskadrons organisatie. Nu kan de 2e Ritmeester hem op velerlei wijzen hinderpalen in den weg leggen; is er eene voordeelige onderneming te doen, dan gebruikt de Ritmeester-kommandant zijne eigene, bij eene nadeelige die van de andere kompagnie. Zoo is het ook met belooningen en straffen gelegen, en daar kan eene zeer noodlottige tweespalt uit voortkomen, die weldra tot de onderofficieren en manschappen zal overslaan; — dit alles houdt op te bestaan, zoo het een geheel en de 1e Ritmeester wezenlijk kommandant is.

Bij de evolutiën en in het gevecht voert de 1e Ritmeester het eskadron aan, dan is het voor een oogenblik een geheel, terwijl zijn kommando als het ware ophoudt, zoodra men uiteen gaat, en de Ritmeester der 2e klasse staat met hem gelijk, *de eenheid van kommando*, houdt dan op te bestaan. Is het niet eene tegenstrijdigheid, dat hij die ze in het gevecht aanvoert, niets voor het inwendige of administratieve te bevelen heeft; alzoo het belang van den soldaat niet kan behartigen, de manschappen nimmer zal leeren kennen, noch zij hem, waardoor het onderling vertrouwen niet bestaat noch bestaan kan, en de soldaat, in benarde omstandigheden, ook niet die gehechtheid en dat vertrouwen toonen zal, welke dan vooral zoo noodzakelijk is? Nimmer kan men met eenen troep groote dingen ondernemen, waar dit alles gemist wordt, en dit kan dikwijls het geval zijn, nu een eskadron uit twee deelen bestaat.

In tijd van oorlog zoude het dan te veel zijn, indien men in plaats van een kompagnies-kader bij het depôt een eskadrons-kader had? Hier is dus ook al weder een voordeel van de eskadrons organisatie; immers een depôt gelijkt meer naar een eskadron dan wel naar eene kompagnie.

Het moet gezegd worden: men is, zoowel in organisatie als in afrigting der kavallerie, bij ons verre ten achteren met de andere mogendheden. Het is te hopen, dat de tijd eens komen zal, dat ook onze kavallerie even als onze artillerie niet achteraan komt maar onze naburen ten voorbeeld moge strekke.

(Ingezonden Artikel.)

WIJZE OM TE DEFILEREN,

DEN REGTERVLEUGEL DOOR HET MIDDEN VÓÓR, EN WAAREBIJ ZICH DE GEHEELE KOLONNE TE GELIJK IN BEWEGING ZET.

Men veronderstelt een bataillon, hetwelk zich met pelotons, den regtervleugel aan het hoofd, op sectiën-afstand in kolonne bevindt.

De Bataillons-Kommandant nu de opgenoemde manoeuvre willende doen uitvoeren, zal aan den kommandant des eersten pelotons gelasten, om hetzelfde te laten contra-marcheren; dit verrigt zijnde, twee jalonneurs stellen, elk twee passen zijwaarts van en met den rug naar de twee guides des eersten pelotons geplaatst, en hierop de volgende kommando's uitspreken:

- 1°. Om te defileren, regter vleugel door het midden vóór.
- 2°. Onevene sectiën *links*, evene sectiën *regts* uit de flank.
- 3°. Links en regts — om.
- 4°. Marsch. —
- 5°. Kolonne voorwaarts.
- 6°. Marsch.

Op het tweede kommando begeven zich de pelotons- en sectie-kommandanten vóór het midden hunner sectien en waarschuwen dezelve nopens de te doene beweging.

Op het derde kommando deboiteren de onevene sectien vóór de evene achterwaarts. Dit geregeld zijnde, begeven zich de sectie-kommandanten, langs het voorste gelid zich kruisende, op de lijn van en front naar de jalonneurs, zich naauwkeurig op elkander dekkende.

Op het vierde kommando begeven zich de tamboer en muzikanten gezwind voor het 1e peloton; de sectie-kommandanten der onevene sectien maken op de plaats *links* en die der evene *regtsom*, en de sectien marcheren uit en achter derzelver respectieve kommandanten heen; en wanneer het laatste rot voorbij is, kommanderen de sectie-kommandanten:

- 1°. *Eerste of tweede sectie*.
- 2°. *Halt*.
- 3°. *Front*.

De guides plaatsen zich met den arm tegen derzelver borst; de sectie-kommandanten treden twee passen terug en kommanderen 4°. *regts of links rigt u*.

- 5°. *Staat*, en gaan voor het midden hunner sectie.

Op het 5e kommando van den bataillons-chef kommanderen de kommandanten des eersten pelotons en der onevene sectien *guide regts*; die der evene sectien daarentegen *guide links*. Allen repeteren, met vaardigheid, het kommando *marsch* en de geheele kolonne stelt zich te gelijk in beweging.

Zoodra nu de sectien des tweeden pelotons tot op twee passen de jalonneurs genaderd zijn, kommanderen derzelver kommandanten: (niettegenstaande de zwenking geschiedt naar den kant van den guide en alzoo tegen de grondregelen des reglements) *regts of links zwenkt*; en op het oogenblik, dat de guides de borst der jalonneurs raken, *marsch*.

Als nu zwenken de beide sectien een' halven cirkel en om de jalonneurs heen, en vereenigen zich weder op die wijze. Wanneer dezelve bijna tot elkander zijn toegezwonken, gaat de kommandant der tweede sectie, om den linker vleugel in het opsluitend gelid, en de pelotons-kommandant, zich naar het midden der geheele afdeeling heentrekkende, kommandeert: *Peloton voorwaarts, guide regts*, en op het oogenblik, dat het peloton zich gansch hereenigd heeft, *marsch*. — Op het laatste kommando nemen de manschappen de voeling naar den kant